

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

ARREST

**nr. 228.591 van 30 september 2014
in de zaak A. 210.896/X-15.627.**

In zake :

1. het AGENTSCHAP WEGEN EN VERKEER
2. de LEIDEND AMBTENAAR VAN HET AGENTSCHAP WEGEN EN VERKEER
3. het VLAAMSE GEWEST

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Els Empereur
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Brusselstraat 59/5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. AYKURT KARAKAYA
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN OOST-
VLAANDEREN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het beroep, ingesteld op 29 november 2013, strekt tot de cassatie van het “arrest van 29 oktober 2013 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen [...] nr. A/2013/0629 in de zaak 1011/0593/A/8/0537 [...]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 10 december 2013.

De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De verzoekende partijen hebben een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 september 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karolien Bulckmans, die *loco* advocaat Els Empereur verschijnt voor de verzoekende partijen, en mevr. Kaat Van Keymeulen, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest gedeeltelijk andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van eerste verweerder tot vernietiging van het advies van de eerste verzoekende partij van 20 augustus 2010 onontvankelijk, het beroep tot vernietiging van het besluit van 13 januari

2011 van tweede verweerder ontvankelijk en gegrond, beveelt deze laatste een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van eerste verweerder binnen een termijn van drie maanden en legt de kosten van het beroep ten laste van tweede verweerder.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 13 januari 2011 weigert tweede verweerder aan eerste verweerder een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van het verbouwen van een weekendverblijf.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

5. Het cassatieberoep wordt “voor zover als nodig” ook ingesteld door de leidend ambtenaar van het Agentschap Wegen en Verkeer en door het Vlaamse Gewest.

6. Cassatieberoep tegen een arrest van de RvVb kan, gelet op de vereiste van hoedanigheid in artikel 3 van het cassatieprocedurebesluit, enkel worden ingesteld door één der betrokken partijen met inachtneming van de ter zake geldende procedureregels.

7. Het arrest willigt het verzoek tot tussenkomst van de eerste verzoekende partij in als belanghebbende in de zin van het toentertijd geldende artikel 4.8.16, § 1, 6°, VCRO, meer bepaald als een bij het dossier betrokken adviserende instantie.

8. Het cassatieberoep ingesteld door de leidend ambtenaar van het Agentschap Wegen en Verkeer en door het Vlaamse Gewest, die geen partij waren voor de RvVb, is onontvankelijk. Met “de verzoekende partij” wordt hierna dan ook enkel de eerste verzoekende partij bedoeld.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de verzoekende partij

9. De verzoekende partij voert de schending aan van “artikel 1 en 10 van de Wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen, van artikel 1, 2 en 3 van het Koninklijk Besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs de autosnelwegen, van het artikel 7.5.9 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, van artikel 149 van de Grondwet en van de algemene rechtsbeginselen, waaronder het motiveringsbeginsel”.

In een eerste onderdeel argumenteert de verzoekende partij dat “het bestreden arrest oordeelt dat artikel 1 van de Wet van 12 juli 1956 zo moet worden gelezen dat enkel de door de Koning bepaalde toegangswegen tot het domein van de autosnelweg zouden behoren en dat met deze rangschikking de aanduiding door de Koning bedoeld wordt” en aldus “voorbijgaat aan, en strijdt met artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 4 juni 1958 dat bepaalt dat niet alleen ‘de als zodanig gerangschikte toegangswegen’ deel uitmaken van het domein van de autosnelweg, maar ook ‘gans het Rijksdomein aan weerszijden van de weg, dat met het oog op de behoeften en voor de dienst van de autosnelweg is ingericht’”. De takken van de aansluitingscomplexen (op- en afrittencomplexen) maken aldus deel uit van “‘het domein van de autosnelweg’, zodat hiervoor geen expliciete rangschikking door de Koning dient voor te liggen”.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het arrest ten onrechte “oordeelt dat een aansluitingscomplex (op- en afrittencomplex) zou dienen te worden beschouwd als een ‘toegangsweg’, zodat een uitdrukkelijke aanduiding van de Koning zou dienen voor te liggen opdat de klassering als autosnelweg van toepassing zou zijn”. Uit de bewoordingen van de voormelde wet van 12 juli 1956 en van het voormelde koninklijk besluit van 4 juni 1958 blijkt dat een aansluitingscomplex en een toegangsweg onderscheiden begrippen zijn.

Beoordeling

10. De door de Koning als autosnelwegen ingedeelde openbare wegen, de voor de autosnelwegen dienende stationeerstroken alsmede “de door de Koning bepaalde toegangswegen”, zijn onderworpen aan de wet van 12 juli 1956 ‘tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen’ (artikel 1, derde lid, van de wet van 12 juli 1956).

De autosnelwegen dienen uitsluitend voor het verkeer van de door de Koning bepaalde motorvoertuigen, “die er slechts op daartoe speciaal bestemde plaatsen” mogen in- en uitrijden (artikel 1, tweede lid, van de wet van 12 juli 1956).

De Koning kan, luidens artikel 10 van de wet van 12 juli 1956, met het oog op de instandhouding, de fraaiheid, de berijdbaarheid en de mogelijkheid tot verbreding van de weg, “voor de vrije stroken die Hij bepaalt en waarvan de breedte, te rekenen van de grens van de autosnelweg, niet meer dan 30 meter mag bedragen, verordeningen vaststellen betreffende de bouwwerken, beplantingen, afsluitingen, opslagplaatsen, leidingen, luchtinstallaties, alsmede elke wijziging in het reliëf van de bodem, door afgravings- of aanvullingswerken”.

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 ‘betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen’ bepaalt dat “de vrije stroken [...] een breedte van dertig meter aan weerszijden van de grens van het domein van de autosnelweg” beslaan en dat het domein van de autosnelweg “benevens de rijbanen, de stationeerstroken en de als zodanig gerangschikte toegangswegen [...] gans het Rijksdomein aan weerszijden van de weg, dat met het oog op de behoeften en voor de dienst van de autosnelweg is ingericht” omvat.

“De grens van de autosnelweg” in artikel 10 van de wet van 12 juli 1956 valt samen met “de grens van het domein van de autosnelweg” in artikel 1 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 (Memorie van Toelichting,

Parl. St., Senaat, 1955-56, nr. 106, 5 en 9; Afdeling Wetgeving RvS, advies L.6117/1, 6 februari 1958).

De “aansluitingscomplexen van de autosnelweg” als bedoeld in artikel 3 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffen de in artikel 1 van de wet van 12 juli 1956 bedoelde plaatsen waarop de door Koning bepaalde motorvoertuigen de autosnelweg mogen in- en uitrijden en zijn begrepen in het in artikel 1 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 omschreven domein van de autosnelweg (Afdeling Wetgeving RvS, advies L.6117/1, 6 februari 1958).

Deze aansluitingscomplexen van de autosnelweg worden derhalve onderscheiden van de in artikel 1 van de wet van 12 juli 1956 bedoelde door de Koning bepaalde toegangswegen (Memorie van Toelichting, *Parl. St.*, Senaat, 1955-56, nr. 106, 6, 7 en 10).

11. Het arrest dat de “op- en afrittencomplexen” bij een door de Koning ingedeelde autosnelweg gelijkstelt met “toegangswegen” in artikel 1, derde lid, van de wet van 12 juli 1956 en artikel 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 4 juni 1958, dat vervolgens oordeelt “dat enkel de als zodanig gerangschikte toegangswegen tot het domein van de autosnelweg behoren, en dat met deze rangschikking de aanduiding door de Koning wordt bedoeld”, en dat daaruit besluit dat de indeling door de Koning van een openbare weg tot de categorie autosnelweg “enkel betrekking [heeft] op de autosnelweg als dusdanig, en niet op het op- en afrittencomplex”, schendt de artikelen 1 en 10 van de Wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen en de artikelen 1, 2 en 3 van het Koninklijk Besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs de autosnelwegen.

De beide middelonderdelen zijn in zoverre gegrond.

12. Er is geen grond om de overige middelen te onderzoeken die niet tot een ruimere vernietiging of een vernietiging zonder verwijzing kunnen leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verklaart het cassatieberoep van tweede en derde verzoeker onontvankelijk.

2. De Raad van State vernietigt het arrest nr. A/2013/0629 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 29 oktober 2013 in de zaak 1011/0593/A/8/0537, in zoverre de uitspraak het beroep van eerste verweerder gegrond verklaart, de beslissing van tweede verweerder van 13 januari 2011 vernietigt en tweede verweerder beveelt een nieuwe beslissing te nemen.

3. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing.

4. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vergunningsbetwistingen.

5. De verwerende partijen worden voor een derde verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro, ieder voor de helft.

De tweede en derde verzoekende partij worden voor twee derden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig september 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust